

ת"פ 59369/03/18 - מדינת ישראל נגד רבחי אבו חומוס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59369-03-18 מדינת ישראל נ' אבו חומוס

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רבחי אבו חומוס

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בהחזקת נשק בלא רשות כדין לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
2. בהסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים הוסכם שהנאשם יודה ויורשע בכתב אישום מתוקן. אשר לעונש הוסכם שהצדדים יטענו באופן חופשי.

כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 04.01.2016 נתפס בבית הנאשם בעיסאווייה אקדח חצי אוטומטי מסוג Beretta, מודל 84BB, קליבר תשעה מ"מ קצר. האקדח הוסתר בתוך תיק עור שחור עטוף בשקית והונח בתוך כספת שממוקמת בשידה שבחדר השינה של הנאשם. הנאשם לא היה בעל רישיון לשאת את הנשק, ומעולם לא החזיק ברישיון לנשק.

הנאשם הורשע על שבמעשיו החזיק נשק בלא רשות כדין.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 18.12.2019. התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי, והתעסוקתי של הנאשם. הנאשם בן 74, נשוי ואב לארבעה ילדים בגיל 17-27, לא עובד מזה 15 שנה. לנאשם 12 שנות לימוד ובהמשך למד 4 שנים באוניברסיטה הפתוחה במגמת מחשבים. בגיל 23 חבר לתנועת הפת"ח וכעבור

עמוד 1

שנתיים הורשע במספר עבירות הקשורות להשתייכותו לארגון. בגין עבירות אלה נידון למאסר בפועל למשך 40 שנה, אך שוחרר כעבור 15 שנה בלבד במסגרת עסקת חילופי שבויים. במהלך השנים עבד במספר עבודות ובגיל 58 חדל לעבוד. משנת 2012 מתקיים הנאשם מקצבת אזרח ותיק הכוללת תוספת השלמת הכנסה.

אשר למצבו הרפואי, לנאשם כאבים במפרקי הידיים, ברגליים ובגב, והוא מקבל עזרת סיעוד למשך שעתיים חמישה ימים בשבוע. הנאשם זכאי לגמלת סיעוד החל משנת 2013. בעבר אושפז עקב בעיות לב ולדבריו כיום מושתל בליבו קוצב לב.

שירות המבחן נפגש עם אשתו של הנאשם, שמסרה שהיא סועדת אותו ונעזרת לשם כך גם בילדיהם. לדבריה המשפחה דואגת שהנאשם יהיה תחת השגחה.

אשר לעברו הפלילי, לנאשם שלוש הרשעות קודמות בעבירות של פריצה לבניין, חברות בקבוצה המבצעת עבירות סד"צ, חברות בהתאגדות בלתי חוקית, נשיאת חומר נפץ שלא כחוק, ונשיאת נשק או חומרי נפץ ללא היתר.

בהתייחסו לעבירה הנוכחית, הנאשם קיבל אחריות מילולית בלבד על ביצועה, תוך שצמצם את הרקע לה ואת נסיבותיה. הנאשם טען שאסף תיק עור מהודר שאותו מצא ברחוב, ואיפסן אותו בכספת ביתו, בלי שפתח אותו ובלי שידע שהוא מכיל כלי-נשק.

כגורמי **סיכון להישנות העבירה**, צוינו: קושי בהבנת חומרת המעשים; עמדות מקלות ראש בהתייחס לגורמי סמכות, ממסד וגבולות; עמדה מטשטשת ונמנעת הן לגבי קשייו והן לגבי המניעים שבבסיס העבירה הנידונה.

כגורמי **סיכוי לשיקום**, צוינו: אי מעורבות בפלילים מאז ששוחרר הנאשם ממאסרו; הבעת מוטיבציה לניהול אורח חיים נורמטיבי.

לאור עברו הפלילי של הנאשם, חומרת העבירה המסכנת חיי אדם ואי קבלת אחריות, לא המליץ שירות המבחן על חלופת ענישה או על שיקום במסגרת הקהילה.

טיעוני הצדדים לעונש

5. כראיות לעונש מטעם המאשימה הוגש פלט הרשעותיו הקודמות של הנאשם.

6. ב"כ המאשימה, עו"ד מנאל אבו עאמר, עתרה להשית על הנאשם מאסר בפועל למשך שנתיים, לצד מאסר מותנה וקנס משמעותי. אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע בין שנה אחת לשלוש שנות מאסר בפועל, כאשר יש למקם את הנאשם בשליש האמצעי. בטיעוניה הדגישה את החומרה הרבה

שבעבירות הנשק, הטומנות בחובן פוטנציאל נזק וסיכון הרסני לפגיעה בביטחון הציבור. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המעידה על מגמה של החמרה בענישה בעבירות נשק. לחומרה, ציינה את עברו הפלילי של הנאשם ואת אי נטילת האחריות על המעשה.

7. כראיות לעונש מטעם ההגנה הוגשו המסמכים הבאים:

- א. מסמך רפואי מטעם מומחה לאורתופדיה מיום 27.11.2013, המעיד על הפניית הנאשם לטיפול פיזיותרפיה עקב תלונות על כאבי ידיים וגב;
- ב. מסמך סיכום מחלה של מערך הלב בבי"ח הדסה עין כרם מיום 09.06.2017, המעיד על הפניית הנאשם להשתלת קוצב לב קבוע;
- ג. מסמך מטעם המוסד לביטוח לאומי מיום 08.10.2018 המעיד על אישור זכאות לגמלת סיעוד החל משנת 2013.

8. ב"כ הנאשם, עו"ד נמיר אדלבי אשר לימד סנגוריה על הנאשם, ביקש להסתפק במאסר מותנה וקנס. בטיעונו הדגיש שבהסדר הטיעון הוסכם שההגנה תטען שהאקדח אינו שייך לנאשם והמאשימה לא תסתור טענה זו. לשיטתו, יש בעובדה זו כדי להפחית משמעותית מחומרת העבירה ומהמתחם שאותו יש לקבוע בגינה. עוד הדגיש את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את גילו המתקדם, את מצבו הבריאותי הרעוע, ואת חלוף הזמן מאז שנעברה העבירה. כן טען שאם ייקבע מתחם עונש הולם שיכלול מאסר בפועל, הרי שהמקרה שלפנינו מצדיק לסטות ממנו משיקולי צדק. בהתייחסו לעברו הפלילי של הנאשם, טען שמדובר בעבר ישן מאוד וכי מאז שוחרר הנאשם מכלאו בשנת 1985 הוא חי חיים נורמטיביים ולא הסתבך עם החוק.

9. הנאשם ויתר על זכותו למילה האחרונה.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש הולם

10. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. במקרה דנא, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו הם ההגנה על שלום הציבור ובטחונו ומניעת סיכון לחיי אדם.

ביהמ"ש העליון עמד פעמים רבות על חומרתן של עבירות הנשק ועל הסיכון הטמון בהן לשלום הציבור. בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נגד בסל** (08.03.2017) נאמרו הדברים כך:

"נשק המתגלגל מיד ליד עלול להגיע לידי גורמים עברייניים או לפעילות ביטחונית, פגיעתו הרעה מורגשת ומהווה איום על שלום הציבור כולו"

12. **מידת הפגיעה בערך המוגן** - גבוהה. מדובר בעבירה שמקימה פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרת סיכון ממשי לשלום הציבור ובטחונו. כך גם האקדח שהוסתר בחדרו של הנאשם עלול היה להתגלגל לידיים עוינות ולהמיט אסון עד כדי אובדן חיי אדם ממש.

13. לעניין **מדיניות הענישה הנוהגת**, עיון בפסקי דין בפרט מהתקופה האחרונה מלמד על מגמת החמרה מובהקת ובלתי מתפשרת בעבירות נשק אשר בגינן, ככלל, מוטלים עונשי מאסר ממושכים בפועל.

עוד אזכיר בהקשר זה שהמחוקק גילה דעתו להחמיר בעבירות החזקת נשק בלא רשות כדין בקובעו לצד העבירה עונש מאסר בן 7 שנים.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, אעיר שתי הערות מקדימות.

הראשונה עניינה בכך שרוב פסקי הדין שיוצגו להלן עוסקים בעבירות שנסיבותיהן חמורות יותר מנסיבות התיק דנא. מטרת הבאתם אפוא היא לשם המשחת מגמת החמרה בעבירות נשק והצבתם כקנה מידה.

השנייה עניינה בהבדל שבין טווח הענישה המקובל בפסיקה למתחם העונש ההולם. בעוד שטווח הענישה הוא נתון שמבוסס על הדין הנוהג ומשקף ביטוי ענישה שונים למעשים דומים או קרובים, הרי שמתחם העונש ההולם הוא הכרעה ערכית של בית המשפט בדבר מדיניות הענישה הראויה, הכרעה המבוססת על שורה של שיקולים שהפסיקה הנוהגת היא רק אחד מהם.

בהתייחס לרמת הענישה הראויה בעבירות נשק, קבע בית המשפט העליון לאחרונה בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נגד סובח** (5.11.2019) כי אין די בענישה הנוהגת כיום ויש להעלות את רף הענישה בעבירות אלה. ובלשון בית המשפט נאמרו הדברים כך:

"...לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל"מכת מדינה", ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס לה".

בהתייחסו לעבירה של החזקת נשק בלא רשות כדן, אמר בית המשפט כך:

"בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדן, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך".

בע"פ 2826/19 מרעאנה נגד מדינת ישראל (11.07.2019); הקל בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בהחזקת אקדח ומחסנית והעמיד אותו על **9 חודשי מאסר בעבודות שירות**. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ועד ל- 24 חודשים ודן את הנאשם ל-10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע שגזר הדין מתון ומאוזן, אך הקל בעונשו של הנאשם בעקבות שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק ובהתחשב בתסקיר שירות המבחן. נימוקים אלה אינם מאפשרים לגזור גזירה שווה לעניינו.

בע"פ 9702/16 אבו אלוליאיה נגד מדינת ישראל (13.09.2017); חזר ביהמ"ש העליון על מדיניות הענישה המחמירה בעבירות נשק וקבע כדברים הבאים:

"[...] ככלל, בפסיקת בית משפט זה באה לידי ביטוי, בשורה ארוכה של פסקי דין, מדיניות של החמרה בענישה בעבירות נשק (ראו למשל: ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן [פורסם בנבו] (19.1.2014); ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (4.12.2011); ע"פ 6371/11 מדינת ישראל נ' הייבי [פורסם בנבו] (18.12.2011); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.6.2013)). גם כאשר מדובר בעבירות של החזקה ונשיאת נשק שלא כדן בלבד, בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלו ועל הצורך להרתיע מפניהן בדרך של הטלת עונשי מאסר, גם על נאשם שאין לו עבר פלילי מכביד (וראו למשל: ע"פ 8846/15 דראז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.3.2016); ע"פ 5681/14 מדינת ישראל נ' טאטור [פורסם בנבו] (1.2.2015)). הכלל של השתת מאסר בפועל לתקופה משמעותית בעבירת החזקת נשק חל גם כאשר מדובר בעבירות שאינן במדרג הגבוה, כמו מקרה זה (ע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.2009); ע"פ 2398/14 אלהזייל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.7.2014))... היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, החזקת נשק באופן בלתי חוקי תוך יצירת הפתח והאפשרות הזמינה לשימוש בו, מהווה סיכון של ממש לשלום הציבור (ראו גם: ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.7.2013); ע"פ

1323/13 בעניין חסן הנ"ל). זאת על אחת כמה וכמה שעה שמדובר בסוג של כלי נשק שעשוי להביא למותו של אדם".

בעפ"ג (מחוזי נצ') **21260-10-19 מדינת ישראל נגד מזאריב** (24.11.2019); החמיר בית המשפט את עונשו של הנאשם והעמידו על **12 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, וקנס בסך 5,000 ₪**. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית בכך שהחזיק בארון בגדים בחדר השינה שלו בתת מקלע מאולתר ובמחסנית מלאה ב-21 כדורים. כלי-הנשק והמחסנית היו מוסלקים בתוך קופסת נעליים בארון נעול. בית משפט השלום קבע שמתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשים לצד ענישה נלווית, אולם החליט לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ודן את הנאשם ל-9 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס בסך 5,000 ₪ וצו מבחן. בית המשפט המחוזי עמד על מדרג החומרה המקובל בעבירות נשק וקבע שההחמרה בענישה נדרשת בכל קשת עבירות הנשק לרבות בעבירות המצויות בצדו הנמוך של המדרג כמו החזקה בלבד, וזאת בשל פוטנציאל הסיכון הטמון בעבירות אלה. אשר למידת הסיכון הפוטנציאלי לפגיעה באחרים אמר בית המשפט שלא דומה החזקה תת-מקלע להחזקת אקדח. יש להעיר שבמובן זה המקרה דנא קל יותר בהשוואה למקרה שנדון שם. בהתייחס למתחם העונש ההולם ולקביעת העונש המתאים, קבע בית המשפט המחוזי שנפלו טעויות הן בקביעת המתחם והן בעונש והעונש שהוטל בבית משפט השלום. בית המשפט מצא שהעונש נמוך בשיעור ניכר מהעונש הראוי באופן שמצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

בת"פ (מחוזי חי') ת"פ 43244-01-19 **מדינת ישראל נגד טאהא** (29.10.2019); בית המשפט המחוזי, בצעד חריג, סטה מהסדר טיעון שגובש בין הצדדים ושכלל עונש מוסכם, החמיר את עונשו של הנאשם והעמידו על **22 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי**. הנאשם הורשע בסיוע לסחר בנשק (עסקה אחרת) ובמסגרת הסדר הטיעון התבקש בית המשפט לגזור עליו עונש מוסכם בן 14 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט קבע שהעונש מקל עם הנאשם באופן מופלג אשר מצדיק את דחיית הסדר הטיעון. עוד קבע שיש להילחם בעבירות אלה ביד קשה בדרך של הטלת ענישה מחמירה. בהקשר לכך אעיר שבברי שהעבירה שנדונה שם חמורה יותר בהשוואה לעבירה בתיק דנא, אולם ניתן ללמוד מדחיית הסדר הטיעון על מגמת ההחמרה בענישה.

14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה; האקדח הוסתר בתיק שהוכנס לשקית אשר הונחה בכספת בחדר השינה של הנאשם. הסלקת האקדח מעידה על תכנון הטמון במעשה.**

ב"כ הנאשם טען שהאקדח לא שייך לנאשם ויש בכך להקל עמו. אין בידי לקבל טענה זו. גם אם הנאשם החזיק באקדח עבור אחר, הרי שהחזקתו ברשות הנאשם כשהוא מוסלק יוצרת פתח וזמינות לשימוש בו, ואף משמרת פתח זה לאורך זמן עד לעיתוי שבו יעשה בו שימוש. בכך העמיד הנאשם את הציבור בסיכון ממשי ובמובן זה אין רלוונטיות לשאלת השייכות.

ב. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;** יש להשקיף על המקרה שלפנינו כמו גם על מקרים דומים בפרזמה של פוטנציאל החומרה וזאת בהבדל מחומרת התוצאה. פוטנציאל הנזק שבמעשה שכזה הוא רב ועולה כדי סיכון חיי אדם ממש. הדברים אמורים בפרט על רקע ריבוי מקרי הירי הבלתי חוקי ומקרי האלימות החמורה שגוברת וגואה ברחבי הארץ כולה, תופעות אשר הפכו לדאבון הלב לחזון נפרץ והובילו אך בשנה האחרונה למותם של עשרות אזרחים.

15. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג לחוק), ולאחר שנתתי דעתי לסוג הנשק, מיקום החזקתו, ולכך שהרקע להחזקתו ומטרתה אינם ידועים, ולאחר ששקללתי את מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, מצאתי **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע בטווח שבין 8-20 חודשי מאסר בפועל ממש לצד מאסר מותנה וקנס.**

סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק בשל מצב בריאותי

16. לא מצאתי שיש הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הבריאותי של הנאשם.

17. לטענת ההגנה, יש לסטות במקרה זה ממתחם ההולם משיקולי צדק, וזאת בשל גיל המבוגר של הנאשם ומצבו הבריאותי.

18. הנאשם אדם בן 74 ומצבו הבריאותי בכי רע. מהחומר הרפואי שהוגש לעיוני מטעם ההגנה עולה שהנאשם זכאי לקבלת גמלת סיעוד מהמוסד לביטוח לאומי החל מיום 01.12.2013 (91% אחוז זכאות יציבה) ונמצא שהוא תלוי במידה רבה בעזרת הזולת ברוב פעולות היומיום. מתסקיר שירות המבחן ומהמסמכים הרפואיים עולה שהעזרה הסיעודית נחוצה לנאשם בעקבות כאבים שמהם הוא סובל במפרקי הידיים, ברגליים ובגב.

עוד עולה מהמסמכים הרפואיים שהנאשם לוקה בליבו, עד שנת 2017 עבר שלושה אירועי SYNCOPES והופנה באותה שנה להשתלת קוצב לב קבוע. אמנם לא הוגש מסמך המעיד על השתלת קוצב הלב אולם הנאשם מסר לשירות המבחן שהושתל קוצב לב כאמור ואין סיבה שלא להניח שכך הם פני הדברים.

19. לאחרונה דן ביהמ"ש המחוזי בחיפה בסוגיה זו (עפ"ג 61867-11-19 **מדינת ישראל נגד אבו עיסא** (04.12.2019)). בפסק דינו סיכם ביהמ"ש את ההלכות הידועות שעל פיהן חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי מצב בריאותי אפשרית רק בהינתן שענישה של מאסר בפועל תגרום להחרפה משמעותית מיידית במצבו הרפואי של הנאשם או שתחיש את מותו. ובלשונו של בית המשפט נאמרו הדברים כך:

"[...] בפסק הדין בעניין אורי לופוליאנסקי (ע"פ 5669/14 לופוליאנסקי נ' מ"י [פורסם

בנבו] (29.12.2015), פסקאות 196-225 (להלן: "עניין לופוליאנסקי"), הוכרה האפשרות לסטות ממתחם העונש מטעמי צדק, אך רק במקרים חריגים ומיוחדים בהם יש בסיס לסבור כי ענישה של מאסר בפועל תגרום להחרפה משמעותית מיידית במצב הרפואי של הנאשם או שתחיש את מותו (או אף, חלילה, תגרום למותו). באותו המקרה - חשש שכזה הודגם ונתמך בחוות דעת מקצועית מתאימה - ולכן בית המשפט נכון היה לסטות משמעותית ממתחם העונש ולהורות על מאסר קצר בעבודות שירות חלף מאסר ממושך בפועל, כמתחייב על פי הרף התחתון של המתחם שנקבע שם[...]

בהמשך, ברוב המקרים בהם העלו נאשמים את הטענה לפיה על סמך ההלכה שבעניין לופוליאנסקי יש לסטות בעניינם מטה, אל מתחת לרף התחתון של המתחם, מחמת מחלות ומגבלות מהן הם סובלים - הטענה נדחתה. כלומר, ברוב המקרים נקבע כי המצב של הנאשם הספציפי אינו כה חמור עד כדי שיש לסטות בעניינו מהכלל, נקבע כי יש צורך בהצגת חוות דעת רפואית לגבי הסכנה המוחשית לחייו ובריאותו של הנאשם, נקבע כי במתקני שב"ס קיים מענה הולם ומקצועי לבעיות רפואיות של אסירים הסובלים למרבה הצער ממחלות, כולל מחלות קשות ולכן, על פי כלל, מצב רפואי קשה יכול להשפיע על העונש בתוך המתחם (מכוח סעיף 40א(1)) אך לא אל מחוצה לו (וראו לדוגמה את המקרים הבאים - רע"פ 7773/16 חננאל נ' מ"י [פורסם בנבו] (26.10.2016); רע"פ 1076/16 כהן נ' מ"י [פורסם בנבו] (11.02.2016)..."

20. בהיעדר חוות דעת רפואית שתומכת בטענה שמאסר מאחורי סורג ובריה יגרום לסכנה מוחשית לחייו ובריאותו של הנאשם, לא ניתן לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע. עם זאת, אתחשב במצבו הרפואי של הנאשם בגדרי המתחם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

21. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;** ברי שעל רקע גילו המתקדם ומצבו הבריאותי המורכב כפי שפורט לעיל, ייגרם לנאשם סבל ניכר אם יישלח למאסר בין כותלי הכלא.

ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו;** הנאשם הודה במיוחס לו בבית המשפט במסגרת הסדר הטיעון. ברם מתסקיר שירות המבחן עולה שמדובר בנטילת אחריות מן השפה ולחוץ בלבד. הנאשם צמצם את הרקע לעבירה ואת נסיבותיה - כלשון שירות המבחן, ואחז בגרסה שלפיה מצא תיק מהודר ברחוב ואחסן

אותו בחדרו בלי שהיה מודע לתכולתו. ב"כ הנאשם לא ביקש בשמו של הנאשם לחזור בו מהודייתו ועל כן לא נדון עניין זה לפניי. מכל מקום למרות מה שאמר הנאשם לשירות המבחן, משהודה הוא בכתב האישום המתוקן לפניי, הענקתי משקל מסוים להודאתו ולהנחות הנגזרות ממנה.

ג. **עברו הפלילי של הנאשם;** לנאשם הרשעות קודמות בעבירות ביטחוניות שטרם התיישנו וטרם נמחקו אף שחלפו שנים רבות.

בשנת 1971 הורשע בבית הדין הצבאי לערעורים בחברות בהתאגדות בלתי חוקית ונשיאת נשק או חומרי נפץ ללא היתר ונידון למאסר עולם לא חובה.

(אמנם הרשעה זו הוזנה למרשם הפלילי כהרשעה נפרדת שאינה קשורה להרשעתו של הנאשם בבית הדין הצבאי מרכז, אולם קרוב לוודאי שמדובר בערעור על הרשעתו זו ולא בהרשעה נפרדת וכך אניח).

בשנת 1971 הורשע בבית הדין הצבאי במחוז מרכז בנשיאת חומר נפץ שלא כחוק, חברות בהתאגדות בלתי חוקית וחברות בקבוצה המבצעת עבירות נגד הסדר הציבורי ונדון למאסר בפועל למשך 40 שנה.

בשנת 1967 הורשע בפריצה לבניין ונידון למאסר בפועל בן 4 חודשים ולמאסר מותנה.

כאמור, שוחרר הנאשם ממאסרו הארוך במסגרת עסקת חילופי שבויים בשנת 1985 (ככל הנראה בעסקת ג'יבריל).

השילוב שבין החזקת האקדח לעברו הביטחוני של הנאשם בפעילות חבלנית עוינת, מחייב לבחון באופן מחמיר את העבירה, משמעויותיה, והשלכותיה. בחינה זו תומכת בהכבדת יד הענישה על הנאשם משיקולי הלימה והרתעה. והדברים אמורים אף שחלפו שנים רבות מאז.

22. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ומתוך התחשבות מיוחדת בגילו ובמצבו הבריאותי, הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשם **ברף התחתון של מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה וקנס.

סוף דבר

23. לאחר ששקלתי את רכיבי הענישה - סוגם, מידתם והשפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בן 9 חודשים.**

ב. מאסר בן 10 חודשים שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת נשק ויורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.

ג. קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 01.03.2020 ויתר התשלומים ישולמו בכל אחד בחודש בתשעת החודשים העוקבים. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית מיום התשלום המיועד ועד ליום התשלום המלא בפועל.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א טבת תש"פ, 08 ינואר 2020, במעמד הצדדים.